

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ КОЛЕДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

На Божанка Г. Константинова

Ти знаеш ли оная малка кжщурка съ книжното прозорче? Тя се намира накрай града, до самия пжть, който навлиза въ гората. Насреща е високият коминъ на Книжната фабрика. Цѣль день този коминъ изкарва гжсти кълба димъ. Ще попиташъ защо на прозорчето намѣсто стъкло сж опънали бѣла книга? Защото една немирна детска ржка тупна стъклото съ снѣжна топка и го строши. Ако идешъ въ тая кжщурка и почукашъ на пжтната врата, никой нѣма да ти отвори, но ще чуешъ единъ ясенъ гласъ на момиче:

— Кой хлопа, моля?

Това е гласътъ на Калинка. Тя е петъ годишно момиче. Подиръ малко ще прогърми и единъ дебелъ мжжки гласъ:

— Хей, кой си ти? Ако си мечка, да се махашъ защото ще те заколя съ сабята си!

Този пѣкъ е гласътъ на тригодишния Крумъ — братчето на Калинка. Той е мѣничѣкъ, едвамъ приказва, бѣрка думитѣ, но гласътъ му е страшно надебелѣлъ. Представи си, този Крумъ, намѣсто да пие вода — яде снѣгъ. Простиналъ е хубавичко и сега буха здравата. Ще по-питашъ — нѣматъ ли майка тѣзи деца? Иматъ майка, много добра майка си иматъ, но тя е работничка въ Книжната фабрика. Отъ зори до мракъ се труди, печели пари за да купува на децата си хлѣбъ, дрешки, дѣрва.

Сега ще ти разкажа какво се случи съ Калинка и Крума срещу Бѣдни вечеръ. Следъ обѣдъ, когато майка имъ трѣгна къмъ фабриката, заржча:

— Мирно да стоите! Да не се боричкате, да не изядете всичкия хлѣбъ и да не изгорите всичкитѣ дѣрва, защото други нѣмаме. Утре цѣль день ще мрѣземъ, ако ги изгорите. Довечера като се върна ще ви донеса по едно кравайче и една голѣма бѣла книга. На нея ще нарисуваме дѣда Коледа, какъ пристига съ шейна. Довиждане, деца!

— Довиждане, мамчице! — извикаха дветѣ деца и затвориха вратата.

Щомъ заглъхнаха стълпките на майката, децата се втурнаха къмъ печката. Отвориха вратичката ѝ, клъкнаха и почнаха да пъхатъ вжтре дървата, които майка имъ бѣше приготвила за Коледа. Натикаха вжтре всичките дръвчета. Печката грозно забумтѣ и свѣтна. Стана много горещо. Децата разтвориха вратитѣ и прозореца. Нахлу зимния студъ. Подиръ единъ часъ, когато дървата изгорѣха — стаята изведнажъ истина, защото децата не се досѣтиха навреме да затворятъ вратата и книжното прозорче.

— Като се върне мама довечера — ще ни пребие, — замислено проговори Калинка. Какво да правимъ сега? Искашъ ли да отидемъ въ гората и да съберемъ сухи дръвца?

— Искамъ! — отговори важно Крумъ.

Облѣкоха си дебелитѣ дрехи. Калинка завърза Крумовитѣ уши съ единъ вълненъ шалъ. Следъ туй грабна кошчето за дърва, хвана Крума за ржката и го поведе. Бѣше още видѣло, когато навлѣзоха въ гората. Отлжчиха се отъ пжтя. Съ голѣма мжка почнаха да събиратъ сухи клончета. Додето напълнятъ кошчето — настана вечеръ. Мразовитѣ вѣтъръ залюлтѣ дърветата и започна да ги засипва съ снѣгъ.

— Олеле, како, една снѣжинка влѣзе въ окото ми, не мога да виждамъ.

— Нѣма нищо, какиното момче: — извика Калинка и обърса окото на Крума съ престилката си. — Върви сега подире ми, да излѣземъ на пжтя, че затъмнѣхме.

Закрачиха дветѣ деца, но намѣсто да поематъ къмъ широкия пжтъ, тѣ навлѣзоха още по-дълбоко въ гората. Затънаха до гърди въ снѣгъ. Почнаха да викатъ за помощъ. Юначниятъ Крумъ ревна. Страхъ го бѣше и отъ снѣга и отъ вѣтъра и отъ дърветата.

— Не плачи, миличко, защото ако вълкътъ те чуе, ще дойде при насъ и ще ни изяде.

Като чу тия думи Крумъ, намѣсто да млъкне ревна още по-силно.

— Кой плаче въ тая самотна гора? — извика нѣкой задъ дърветата.

Крумъ млъкна изведнажъ. Дветѣ деца се послушаха и чуха пѣсень на звънчета. Обърнаха се и що да видятъ: между дърветата тичатъ два елена. Рогата имъ позлатени, на челата имъ свѣтятъ звезди, а копитата имъ — сребърни. Тия два елена теглятъ една шейна, накамарена съ

дърва. Върху дървата седналъ единъ старецъ съ дълга бѣла брада и голѣмъ калпакъ.

— Кои сте вие? — попита старецътъ, като стигна при децата и спрѣ еленитѣ.

— Ние сме Калинка и Крумъ.

— Ами що щете въ гората по туй време?

— Дойдохме да съберемъ сухи дръвца.

— Дръвца ли? Я се качвайте на шейната!

И брадатиятъ старецъ пое най-напредъ Крума, сетне Калинка. Намѣсти ги на колѣнетѣ си. Загърна ги хубавичко съ кожуха си и подкара еленитѣ. Запѣха отново звънчетата.

Когато стигнаха до малката кжщурка съ книжното прозорче, старецътъ спрѣ шейната. Сне полека дветѣ премръзнали дечица и ги заведе въ кжщи. Сетне се запретна и стовари всичкитѣ дърва отъ шейната въ двора. Децата просто не вѣрваха на очитѣ си, че иматъ толкова много дърва. Като свърши тая работа, старецътъ съ дългата брада влѣзе въ кжщи, наведе се, цѣлуна дветѣ деца по челата и си отиде. Калинка и Крумъ чуха само какъ полекичка заглѣхна пѣсенята на звънчетата.

Късно вечерята се върна майката. Децата я посрѣщнаха на прага.

— Мамчице, видѣ ли дървата?

— Видѣхъ ги, пиленца. Тая зима нѣма да мръзнете. Господъ здраве да дава на дѣда ви Горана отъ Дълбокъ долъ. Обеща ми човѣкътъ и си сдържа думата.

— Имашъ грѣшка, мамо, тѣзи дърва ги докара дѣдо Коледа съ шейна. Два голѣми рогати елени теглѣха шейната, — извика Калинка.

— На челата имъ имаше звезди, — обади се и Крумъ съ своя пресипналь дебелъ гласъ.

— Защо ти е толкова пресипналь гласа? — попита майката. — Сякашъ цѣль день си билъ въ гората. Затворете вратата! Елате сега да си получите кравайчетата. Като ги изядете ще ми нарисувате този дѣдо Коледа, дето ни е докаралъ дървата. Искамъ и азъ да го видя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.